

BUD SPENCER

ESZEM,
TEHÁT VAGYOK

Étel- és életreceptek

Lorenzo De Luca
közreműködésével

Open Books

ELŐSZÓ

AZ ÉJSZAKA,
AMIKOR BUD FELTÁLALT
EGY HAZUGSÁGOT

A gránitszürke égbolt sötét, párás ölelésbe zárta Rómát, mint egy szerető, aki az alkonyatban magához szorít, és könnyeivel áraszt el...

Micsoda kép! Egy bűnügyi regény nyitó mondatának sem lenne rossz, ugye? Csak az a gond, hogy nem vagyok Edgar Allan Poe vagy Stephen King. Sivár, viharos éjszakák nem ébresztenek bennem ijesztő képzeteket. Legfeljebb dühös dűnyögésre készítenének, ha egyáltalán egy igazán hangos mennydörgésnek sikerülne felráznia álmomból. De még akkor is csak horkantanék egyet, másik oldalamra fordulnék, és éppen ott folytatnám Morpheusszal való randevúmat, ahol abbahagytam. Az éjjeli szörnyeket és szellemeket azokra hagyom, akik nem képesek értékelni a jó puha párna nyújtotta élvezeteket. Így van ez, amióta az eszemet tudom, már gyermekkoromban

sem tudott megijeszteni a sötétség és a rémmesék. Természettől fogva laza fickó vagyok, vagy éppen egy egyszerű teremtmény, ha úgy tetszik.

De alvásról azon az éjjelen szó sem eshetett. Teljesen éberem ültem a nappaliban a kanapén, a tévé előtt. Tekintélyes mérete ellenére (ami még nála is tekintélyesebb rövidlátásom számlájára írandó) mégsem a készüléket figyeltem, hanem az ablaküvegen csordogáló esőcseppek kis patakjait. A terasz fényében láttam, ahogy különböző sebességgel találják meg útjukat kacskaringós vonalakban. Azzal szórkáztam, hogy fogadtam magamban, melyik patak ér le előbb.

A vízcseppek párás, szabálytalan útjai úgy kacskaringóztak, mintha szellemkezek rajzolták volna meg a görbe vonalakat fentről lefelé. Néha eltérültek jobbra vagy balra, ha a szél éppen arrafelé fúj. Alapjában véve azonban mindegyik egyazon cél felé sietett: hogy leérve elpárologjon és feloldódjon az Egészben. Ott, ahol a víz elkeveredik a vízzel, ami nemsokára megszárad, és nem marad belőle semmi. Ez aztán további homályos lételméleti – hogy ne mondjam, filozofikus – reflexiókra serkentett. Hiszen nem ugyanilyen az emberi sors is? Nem ez mindannyiunk rendeltetése, hogy ki-ki saját tempójában, saját választásai szerint járja végig ugyanezt az egyirányú utat?

Az életet senki sem ússza meg élve – jelentette ki egyszer valaki. Görcsösen igyekeztem felidézni, hogy kicsoda, de az illető neve éppúgy elszökött az emlékezetemből, ahogy az álom a szememből. Ugyanakkor

még mindig jobb volt csavaros kérdésekkel foglalkoztatni az agyamat, mint bevallani álmatlanságom valódi okát: nevezetesen, hogy éhes voltam.

Nyomorúságos, tehetségtelen zenészek adtak koncertet üres gyomromban. Biztosan ti is úgy vagytok velem, hogy a hasunk ritkán jelez, amikor úgyszólván otthon ennivaló. Amikor viszont az ember épp egy olyan gigantikus méretű hűtőszekrény mellett üldögél, amely nyugodtan felléphetne akár egy óriáshűtőreklámban is, akkor tombolni kezd. A sötét lyukból, azaz a gyomrom felől érkező zajok kényszerdiétám számlájára írandók, amelynek egy ideje kénytelen voltam alávetni magamat, habár ez az általam immár legyűrt nyolcvanöt év kulináris szokásaival meglehetősen ellentétben állt.

Aki ismer, tudja jól, hogy a halálfélelemnek Bud Spencer hatalmas, és szerényebb szállásadója, Carlo Pedersoli¹ testében nincs helye. Ott legfeljebb csak a kíváncsiság lakozik, a vágy, hogy a kulisszák mögé pillanthassak. Épp olyan ez, mint amikor egy kisfiú szétszedi a játékát, hogy rájöjjön, hogyan működik.

Természetesen a legkisebb sietség sincs bennem, hogy kielégítsem ezt a kíváncsiságot, de félelemmel telt várakozásban sem élek. Hát nem, egy olyan élet után, amely nekem megadatott, a félelem olyan luxus, amelyet nem engedhetek meg magamnak. A szorongást megtapasztaltam a háború során, amikor munkát keresve távoli országokba vándoroltam ki,

¹ Bud Spencer eredeti neve (*A szerk.*).

életem minden bukását és felemelkedését végigkísérte – márpedig ezekből akadt bőségesen –, ahogy két korábbi életrajzom olvasói tudhatják. Igazából túl patetikusnak érezném, ha most, amikor életem utolsó szakasza a végéhez közelít, eluralkodna rajtam a kétségbeesett félelem. (De hát miket nem mondok, természetesen az utolsó előtti! Hajrá!)

Szóval a halál nem ijeszt, a szellemek meg aztán pláne nem, de az éhség, na, az más tészta... A testi fájdalommal simán megbirkózom, rendkívül ellenálló vagyok a fáradtsággal szemben, az alkohol pedig – leszámítva egy-két homéroszi ivászatot a müncheni sörfesztiválon – nemigen játszott szerepet az életemben. Nem okoz gondot legyűrni a fejfájást, a hétköznapi gondokat vagy túltenni magam a feleséggel, Mariával folytatott veszekedéseken, sőt még azon a nyomasztó tényen sem, hogy többnyire igaza van (különösen, ha a két lányomtól is kap egy kis erősítést). Fiammal, Giuseppével is jól kijövök, noha lelkiismeretesség és pontosság tekintetében gyökeres ellentétem (amit nem mulaszt el minden alkalommal az orrom alá is dörgölni!). Az éhség viszont...

Orvosom kíméletlen fogyókúrát rótt ki rám, amely pontosan előírja, miből mennyit ehetek reggel, délben és este. Maria, aki önként képviseli a doktort ott honunkban, könyörtelenül követ minden szabályt, és tőlem is megköveteli, hogy betartsam az ígéreteimet. No persze csakis „saját érdekemben”. Úgy látszik, Maria rég elfelejtette, hogy egyszer együtt szenvedtünk végig egy még ennél is keményebb fogyókúrát egy ma-